

זֶה הַיֶּלֶד
יִפְגַּע לְמִשְׁפַּחַת כְּהֵן
וְאַתָּה תִּפְגַּע לְהַיִּים
טוֹבִים אַרוֹזְכִים וְלְשָׁלוֹם

Bonei Olam
בוני עולם
 תמיכה וסיוע לחשוכי בנים
 1800-300-307

יכול להיות שהוא איבד את התקוה, ודי?

השמים כבר נצבעים בארגמן לוחט. שמש תשע"ו עומדת לשקוע ושמש חדשה, של תשע"ז, תפציע מחר, ואין איש יודע מה תביא עימה בכנפיה.

בפסיעות חרישיות יוצא גם הוא מן הבית. בידו המחזור הקטן, שדמעות רבות מספור כבר טמונות בין דפיו. אף אחד לא נותן לו יד. אף אחד לא רץ אחריו כשבידו פעקלע עמוס ממתקים וקורא לו בקול פעמונים - חכה לי, אבא, חכה לי!

זה רק הוא שמחכה, כבר שנים ארוכות. לבדו הוא הולך. ורק עשר שנים של המתנה ארוכה וקורעת צועדות עימו בסך. עוד מעט יעבור גם הוא מול אדון העולם, למשפט חייו.

הוא לא צריך לשים הרבה על כף המאזניים. די אם יונח שם ליבו, הלב השותת שלו, הכבד כמו עופרת, כדי שיכריע את הכף. אבל כך היה גם בשנה שעברה, בעצם. וגם לפני שנתיים. ולפני שלוש. והכף טרם הוכרעה.

הוא נכתב בהן לשנה טובה, הוא מאמין בכך בכל ליבו. נאחז בכך בקודרים שבלילותיו. אבל שנה מתוקה לא היתה זו, ודבש - לא טפטף על דפיה מעולם.

הוא נכתב לחיים. אבל לחיים שהעיקר שבהם - חסר מן הספר. לחיים של ציפייה מענה, לחיים של כאב שאינו פוסק לרגע, לחיים של עיניים מייחלות, לחיים של עוז רוח וגבורת אמונה.

ואף אחד לא אמר לו שהשנה החדשה שבפתח עומדת להיות אחרת.

זהו. הוא חושב שנגמר לו הכוח. כל כך הרבה בכה, והתחנן, ודפק על השערים הנעולים. יכול להיות הדמעות שלו כבר יבשו, לגמרי? יכול להיות שהוא איבד את התקוה, ודי?

אף פעם הוא לא שמע דממה מעין זו. שקט עמוק, נוקב, מהדהד כמו אלף קולות. אף אחד לא דיבר. אולי זה מקום בו נעלמות המילים?

בזה אחר זה הם עמדו שם. איש, ועוד איש, ועוד אחד. שורה ארוכה ארוכה. והשורה התקדמה כל הזמן. עוד אחד אחד, ועוד אחד, ועוד אחד. הוא התקרב אליהם.

האנשים נראו לו נרגשים. דרוכים, מצפים. הוא רצה לראות מקרוב יותר מה הם עושים שם. האיש הראשון כבר חלף על פני השער. הפנים שלו אחרות עכשיו, מאירות. הוא אחוז ביד חבילה קטנה עטופה והעיניים שלו מלאות באושר. והנה גם האיש השני. גם הוא קיבל חבילה קטנה עטופה והוא חובק אותה באהבה וברוך. וגם השלישי. והרביעי. והחמישי. ועוד אחד, ועוד אחד, ועוד אחד.

כל האנשים שבשורה הארוכה עוברים בסך ומקבלים לידיהם בהתרגשות גדולה חבילה קטנטונת, רכה, טהורה. הוא עומד לידם ומביט בהם בעיניים גדולות.

כמה אנשים חולפים וחבילותיהם בידיהם. כמה. ופתאום הם נעלמים, כולם, ונעלמות גם כל החבילות. ומולו ניבטת שורה חדשה של אנשים, ולהם פנים אחרות.

רגע! הוא מכיר אותם!

הוא כבר ראה אותם כאן בשנה שעברה, ולפני שנתיים, וגם לפני שלוש, וארבע! הלב שלו דופק בפנים. דופק חזק, ויותר חזק. הוא פוחד שהוא יודע מה הולך לקרות כאן עכשיו...

האיש הראשון בשורה עובר בשער. הוא רץ לעברו, ובוחן את ידיו. אבל הן ריקות. ופניו אפורות. גם האיש השני עובר בסך, וגם הוא יוצא משם בידיים ריקות ובעיניים כבויות. וגם השלישי. והרביעי. והחמישי. בדיוק כמו שהיה בשנה שעברה. ולפני שנתיים. ושלוש. ועוד.

ואז הוא רואה שם, בשורה הארוכה הזו, איש אחד מוכר במיוחד. הוא רואה את עצמו. כן. הוא עצמו עומד שם כשרגליו פקות וגבו שחוח. הוא רוצה לגשת אל עצמו ולתת לו קצת כוח, אבל לא מצליח לזוז. רק עצמו הזה שמולו מתקדם בינתיים.

עוד שלושה אנשים לפניו.
עוד שניים. עוד אחד.

כולם יוצאים כשפניהם חפויות וידיהם ריקות. בדיוק כמו שהיה תמיד.

הוא רוצה לצרות, אבל הצרחה נבלעת בשקט
העמוק שסביב. הוא - אווז - את חבילת
האושר בידיו? זה קורה באמת? במה נשתנה
הוא, מכל אלו שהיו עימו בשורה? במה זכה?

הוא מתקרב אל עצמו. עצמו הנרגש, המאושר,
שהחבילה בידיו. הוא רואה איך הוא מרכין את
פניו ברוך שאין שני לו אל החבילונת הרוטטת
שבזרועותיו, ולוחש לה משהו. הוא מתקרב עוד.
מוכרח לשמוע. לא רוצה להפסיד.

**איך זכיתי בך, נשמה'לה? איך דווקא אני, מכל
אלו שסביבי? שקט מרחף סביב. שקט עמוק.
תמיר. אבל שניהם שומעים היטב את
התשובה.**

זו לא רק הזכות שלך הפעם, אבא'לה. כדי
שארד לעולם היה צריך זכות אחרת. זכות
גדולה יותר. ענקית.

זו הזכות של הצדקה שהמון יהודים נתנו
בשבילי. ובשבילך. לצדקה של יהודים בשביל
יהודי אחר יש כוח עצום בשמים. כוח אינסופי.
והזכות הגדולה הזו שברה את כל המנעולים,
וקרעה את כל הרקיעים, והביאה אותי אל
הידיים שלך, אפילו שאף אחד סביבך כבר לא
חשב שזה יכול עוד לקרות.

הוא משפשף את עיניו. גם הוא שמולו משפשף
את עיניו. בדיוק אותו דבר.
אבל אז מיטשטש מולו כל החזיון והוא פוגש
את הקיר שלצידו.

חלום היה זה.
רק חלום.

הנה הוא עצמו עובד בשער. הוא
רוצה לברוח משם. לא רוצה
לראות את עצמו ברגע הבא.

לא רוצה לראות את הריק הזה,
בידיים ובעיניים ובלב. אבל הוא
שם, והמחזה מולו, והוא אינו יכול
לברוח לשום מקום.

רגע, זה יכול להיות? זה הוא, או
איש אחר דומה לו? זה הוא
בדיוק הוא.

הוא, עם אור עצום בעיניים
ועם זוהר שלא מעלמא הדין
על הפנים. הוא, עם חבילה
עטופה, רכה וטהורה, חבוקה
בזרועותיו שלו.

**איך זכיתי בך,
נשמה'לה?
איך דווקא
אני, מכל אלו
שסביבי?**

זה היה חלום. רק חלום. אבל לפעמים חלומות מתגשמים.

זו לא רק הזכות שלך, הפעם.
זה בכלל לא הכוח שלך.

זו הזכות של הצדקה שכל כך הרבה יהודים נתנו בשביל שעוד נשמה יהודית תאיר בבית יהודי חשך וריק. לצדקה של יהודים בשביל יהודי אחר יש כוח עצום בשמים.

לרבים יש כוח. לציבור יש עוצמה. לערבות ההדדית של העם הזה יש השפעה ענקית, יותר משאפשר לדמיון. ליהודי שחושב על יהודי אחר, ליהודי שנותן מכספו שלו בשביל יהודי אחר - יש בידיים כוח שפועל ישועות.

והנשמה האחת המיועדת עבורו, זו שמחכה לו שם במרומים כבר עשר שנים, צריכה את הכוח הזה. בדיוק את הכוח הזה. וכבר לא יהיה זה רק חלום.

הוא פוקח את עיניו ומביט נכחו, הלום. הכל נעלם. הכל התפוגג. אין אנשים בשורה, ואין חבילות רכות עטופות. הוא מנסה לעצום את עיניו בשנית, לשחזר את הקסם. להתענג שוב על הרגע המתוק ההוא.

אבל עיניו העצומות בחוזקה רואות רק חשיכה גדולה, עבותה וסמיכה, ונקודות רחוקות של אור, עמומות ומטושטשות.

רק חלום היה זה.
רק חלום.

ואולי יש משמעות, לחלום הזה, ביומו הראשון של ראש השנה? אולי ברגעים אלו הוא עובר שם במרומים, וגורלו נגזר, וניתנה לו הצעה קלה, לשבריר של שניה?

צמרמורת לפתה אותו.
היה לו קר. וגם חם. ובוהר.

בידיים ריקות הוא דפק על השולחן שלפניו. הוא כל כך רוצה חבילה כזו הישר אל זרועותיה פשוטות!

חבילה קטנה, רכה, עטופה. חבילה של חיים חדשים. חבילה שכוללת את כל האושר והשמחה והתכלית של החיים. כל כך הרבה חבילות היו שם במרומים! כל כך הרבה נשמות יש לאלוקים! כל שהוא מבקש זה רק נשמה אחת. רק אחת... נו, אבא וכי לא יתן אותה, לאיש יהודי שמחכה לה כבר עשר שנים ארוכות?

זה היה חלום. רק חלום.

אבל לפעמים חלומות מתגשמים. ובראש השנה מקשיב השם לכל החלומות. ופוקד ברחמים. הוא שאל משהו את עצמו שבחלום. ועצמו שבחלום גם ענה לו.

מה זה היה?

החלום חמקמק, אבל הוא מרגיש ששם הסוד. שם היסוד. שם נמצא המפתח לכול. והמילים מן החלום שבות אליו, מהדהדות.

למה כן כן

מאז ומעולם הייתי ילדת חלומות. הילדה הזו מהסיפורים, שכולן רוצות לשבת לידה ולבוא אליה הביתה ומי שמוזמנת אליה למסיבת יום הולדת היא בכלל מאושרת העולם. הייתי ילדה מושקעת ומטופחת במיוחד, לבושה היטב וממותגת כהלכה, השתתפתי בו זמנית בכמה חוגים יוקרתיים והיה לי חדר משלי, שיש בו כל מה שילדה בת גילי יכולה לחלום עליו.

ויחד עם זה, אפשר שהיתה זו תפילה מיוחדת של הורי, לא הייתי מסוג הילדות המפונקות או השויצריות והבלתי נסבלות. הייתי ילדה אהובה ופופולרית במיוחד, ובכל שנה מחדש, באספת ההורים, היתה אמא שלי דומעת מול המורה, לא מצליחה להכיל את הנחת. באמת? היא באמת הכי חרוצה, וחכמה, ואהובה, ועוזרת לכולן? הילדה שלי? או, באשעפער...

החברות שלי ראו את הבגדים, את השרשרת, את הפניות המדהימה שהיתה תמיד להורים שלי עבורי. הן ראו את האהבה שהרעיפו עלי, ראו את השפע. אבל כל זה היה רק מהצד האחד של התמונה.

לך, ילדונת, היא היתה אומרת לי אגב נשיקה רותחת של לילה טוב, כמה התפללנו עלייך, כמה דמעות שפכנו עלייך, אח, אין לך מושג...

לאט לאט צרפתי את פיסות המידע וקיבלתי מושג ושניים. חמש עשרה שנים ארוכות כמו נצח ותקווה שכמעט אבדה, שבסופן, כשהיאוש כבר אכל בהם בכל פה - הגיע הנס. נס מושלם כל כך, כמו שקוראת לי אמא תמיד. אנוכי הקטנה.

וזה החלק השני של הדף, זה שהחברות שלי מעולם לא הכירו. להיות מקור האושר היחיד של שני האנשים היקרים לך בתבל. שכשאת מצוברחת ומסתגרת - אין להם ילדים אחרים שימלאו אותם בחיוך ובשחוק. כשאת בוכה - כל הבית שלהם בוכה, וכשאת מאכזבת - כל עולמם נצבע בבת אחת בגווני האכזבה. הכל עלייך ועל כתפייך הקטנות. ואת היחידה להביא להם את הנחת. וזה רחוק, אוי, כמה רחוק, מלהיות קל.

כשחברות שלי ארזו בקלילות מזוודה למחנה שבת, אני ארוזתי יחד עימה גם את שולחן השבת הריק והשקט שהשארתי מאחורי. ואת הדאגה של אמא שלי, שכמה שהתאמצה בגבורתה לא להעביר אותה אלי - היא עמדה שם בחלל, במלוא נוכחותה.

את המתח התמידי שליווה אותי מאז עמדתי על דעתי - הן לא יכלו לראות, כי אני היטבתי להסתיר אותו. המתח הזה שאבא ואמא יהיו מרוצים, שיהיו שמחים. שרק לא אאכזב אותם חלילה. אני, הבת היחידה והיקרה שלהם, היחידה בכל העולם שיכולה להביא להם נחת ושמחה.

אני עוד זוכרת את מסיבת חנוכה בגן. כל האמהות הגיעו. חלק מוקדם יותר, חלק מאוחר. היו כאלו שפטפטו קצת תוך כדי. היו שנעו בחוסר נוחות על כסאות הפלסטיק הקטנים של גן מינה שממש לא תאמו את מידותיהן. היו כאלו שעברו בתזזיתיות ממקום למקום והצילמו והסריטו כל תנועה. היו אמהות שפיהקו קצת, היו אחרות שדמעו. כל מיני אמהות ישבו שם מולנו, ילדות קטנות בנות ארבע או חמש, וכבר אז, אני זוכרת, הבחנתי בחושי המחוודים שאמא שלי היא אחרת. ושהמסיבה הזאת שלי היא בשבילה משהו אחר. משהו גדול וענק באמת. ואני חייבת, אבל חייבת באמת, להיות הכי מתוקה והכי מקסימה והכי נהדרת ששייך. וככה המשכתי להיות גם בכל השנים שבאו אחר כך.

אמא היתה מדברת איתי הרבה על השנים הארוכות שחלפו עליהם עד שהשם הטוב ריחם עליהם ושלח אותי במתנה גמורה. אוי, כמה חיכינו

כשחברות שלי הרשו לעצמן לקטר על המורות ועל בית הספר ולאחר לפעמים ולהשתלול לפעמים אחרות - אני הייתי מוכרחה תמיד להשאיר הילדה הטובה, גם אם כל מיני חלקים בתוכי רצו דברים אחרים לגמרי. ההורים שלי לא רק היו מעורבים בכל פרט מחיי - הם חיו את החיים שלי יחד איתי, ובעוצמה. ולמענם, הייתי חייבת לחיות אותם הכי טוב והכי מושלם והכי שמח ומלא בנחת - שרק אפשר.

התארסתי מהראשונות בכיתה, וזה לא היה פלא. הייתי נחשבת לבחורה מצוינת בכל תחום שחוץ מכשרונותיה ויתר מעלותיה גם מחכה לה דירת חמישה חדרים בגני גאולה, ותמיכה מלאה ומפנקת בכל מה שיידרש. הטלפון בבית שלנו לא נח לרגע וההורים שלי התקשו להכיל את הנחת ולבחור לילדה האחת שלהם, היקרה והאהובה והמיוחדת, את השדוך הכי טוב שאפשר לבקש.

בחתונה שלי דמעו הרבה מאד אנשים. לראות את אמא שלי רוקדת באמצע המעגל עם בתה היחידה לה חיכתה במשך חמש עשרה שנים תמימות, כשעיניה עצומות ושפתייה לוחשות ואיש אינו יכול לדעת מה עובר כעת בליבה ובמחשבותיה - היה רגע שאי אפשר היה להשאיר

אליו אדישים. דקות ארוכות מאד רקדנו כך יחד. אמא שלי ואני, אני ואמא שלי, וכל העולם כולו עם העבר השני.

אמא שלי באה ממשפחה מבורכת במיוחד. יש לה למעלה מעשרה אחים ואחיות שלכל אחד מהם שבת מפואר משל עצמו. לחתונה שלנו הגיעו כולם. זו היתה הזדמנות אחת ונדירה להשיב לאמא שלי, הדודה המסורה שהשתתפה בכזו גבורה בכל השמחות, תמיד, גם בשנים הקשות, ולבוא לשמוח עימה בשמחה הראשונה שהיא זוכה לערוך. שבע אחיותיה של אמא שלי, רובן צעירות ממנה, הקיפו אותה במעגל אוהב ודומע, כשלצדידיהן בנות נשואות וכלות לרוב. כמספר הזה בערך היו גם גיסותיה, ובנותיהן וכלותיהן, ואחיותיו של אבי על כל צאצאיהן. זו היתה חתונה שמחה במיוחד, ומודה במיוחד, ואין לי ספק שגם מתפללת במיוחד. לראות את ההורים שלי נושאים עיניים לשמים בלחש של תפילה ומעתירים על הבת היחידה שלהם שתזכה להעמיד בתים נאמנים להשם, ושדרכה תהיה קלה משלהם - היה מחזה ממים.

אבל בשמים, כך חינכו אותי הורי תמיד, יש חשבונות אחרים, נסתרים ונעלמים מאיתנו,

להיות מקור האושר היחיד של שני האנשים היקרים לך בתבל. שכשאת מצוברחת ומסתגרת אין להם ילדים אחרים שימלאו אותם בחיוך

מהר מאד החלטנו לגשת לרופא. שנינו לא עמדנו במבטים המייחלים האלו שתלו בנו הורי

דמעות, וילדה של נס, ובעיקר - ילדה של נחת. ובתור שכזו היתה מוטלת על כתפי מחויבות ענק - להביא כבר את הנחת, ומהר.

אז הלכנו אל הרופא, כדי לעשות יותר השתדלות ועל הדרך גם להביא אסמכתא רפואית מרגיעה לאבא ולאמא. כי באמת, מה כבר יכול הרופא לומר? הרי לא ייתכן שיש לנו בעיה כלשהי, אם כל כך הרבה פעמים שמעתי מאמא שלי את משפט הדגל - שהם כבר עברו את הסבל הזה גם בשבילנו, לגמרי.

הביקור אצל הרופא היה רק ההתחלה. אחר כך יצאנו עם סדרה ארוכה של בדיקות ולא, אף אחת מהן לא יכלה להוות את האסמכתא הזו שכל כך רציתי להראות להורי... לחלוטין לא.

התברר שכן. יש בעיה, ולא פשוטה בכלל. בבת אחת נפלת, הילדה המפונקת, העטופה והחבוקה של אבא ואמא, לתוך הסחרחרה העמוקה של החיים. היה ערב, ואני קפצתי אל אמא. רציתי לספר לה קצת, לפחות מלמעלה. רציתי את הכתף שלה, ואת התמיכה. גם קצת עזרה מעשית לא היתה מזיקה. אבל כשהתחלתי לכחכח בגרוני ורציתי לומר לה מילה, וראיתי את המבט הזה שהיא תולה בי, הדרוך כל כך, המצפה, המחכה לשמוע מילים אחרות בתכלית - הרגשתי שאני לא מסוגלת. שאסור לי לדבר עכשיו. שאת החבילה הזו אני צריכה הפעם לסחוב לבדי. רק אני ובעלי, והשם שבמרומים. היו עוד כמה פעמים בהן כמעט דיברתי שוב, אבל תמיד ברגע האחרון בלעתי את המילים ולבשתי חיוכים. משהו במבטה

בתחילה הייתי מחייכת בקלילות. נו, באמת, אמא. רק הרגע התחתנו. אבל פתאום זה כבר לא היה רק הרגע. כבר חגגנו חצי שנה מרגשת לנישואינו, וכבר, כבר חגגנו גם שנה אחת, שלימה ועגולה.

ולמרות ששנת נישואין אחת טרם אמורה להלחיץ איש, הרי שכשמצטרפות אליה חמש עשרה שנים ארוכות כמו הנצח, זה כבר נראה אחרת. כבר לא היינו מגיעים בקביעות לארוחות צהריים, אבל כשכן הגעתי, לבקורים מזדמנים, הייתי באופן כמעט קבוע מפריעה לה בעיצומה של אמירת תהילים דומעת. היא תמיד היתה מוחה מהר את הדמעות ומפטירה משהו על כך שהיא התחייבה לומר ספר בשביל ישועה של מישהו וכאלה, אבל אני, הבת היחידה שלה שקרובה אליה הכי בעולם, הבינה מצוין על איזו ישועה היא בוכה שם בדמעות.

מהר מאד החלטנו לגשת לרופא. שנינו לא עמדנו במבטים המייחלים האלו שתלו בנו הורי. באיחולים החמים שלהם, שיצאו מעומק ליבם, בתקווה הזו שתלתה בעיניהם כשהגענו פתאום לבקור של ערב ובצל שירד עליהם, כמו וילון אטום, כשהתברר שסתם עלינו, לטעום קצת בית של אבא ואמא, ושום בשורה טובה לא הבאנו עימנו באמתחת.

אז נכון שאנשים אחרים אולי לא נלחצים בשלב כזה, אבל אני, כבר כתבתי כאן, לא הייתי מעולם ילדה רגילה. הייתי ילדה של תפילות, וילדה של

חמש עשרה שנים. עכשיו, כשאני כבר אמא ברוך השם, אני רוצה להיות הכי אמא שאפשר. אמא של עשרים וארבע שעות ביממה'.

לא יודעת מה תגדנה על זה הפסיכולוגיות של היום. אבל אמא שלי היתה באמת אמא של עשרים וארבע שעות ביממה. ופתאום היו לה שוב עשרים וארבע שעות פנויות כדי להביט מן הצד בילדה שלה שצמחה לה מהר כל כך ופרחה מן הקן. הילדה שהנה הנה, עוד רגע ממש, תביא שוב אל ביתם את צהלת התינוקות...

בשמים יש חשבונות אחרים, נסתרים ונעלמים מאיתנו. כולם סביבי היו בטוחים שאצלנו בעז"ה זה יקרה מהר. אנחנו עברנו את זה כבר גם בשבילך, היתה אמא שלי אומרת לי לפעמים, בחצי חיוך וחצי אנחה, את כבר תביאי לנו את הנחת, מירה'לה, 'חת שתיים... אבל מה אפשר לעשות שאלוקים חשב עבורנו אחרת? לאבא ולאמא לא היתה טיפה אחת של סבלנות. בני גילם כבר חגגו מזמן בר מצוות של נכדים, האחים הקטנים שלהם כבר חבקו נכדים בזה אחר זה, והם - בקמטי שנותיהם כמהו כבר להחזיק את הנחת.

נו, מה נשמע? היתה אמא שואלת אותי כמעט בכל ארוחת צהריים מחדש, מחייכת אלי חיוכו רב משמעות. נו, מה חדש? נו, מה שלומך? נו. נו. נו.

והחיים לימדו אותי זאת מהר מאד.

היה לי הכל, ויכולתי להיות מאושרת. קיבלתי בעל נפלא, והיתה לי דירת חמישה חדרים מרוהטת בכל הנדרש בגני גאולה, וקיבלתי אפילו עבודה טובה בתכנות עם תנאים נוחים ומשכורת מצוינת. אבל עם כל חודש שחלף הלך האושר שלי ונעשה שברירי יותר, דקיק יותר, מתנדנד.

לארוחת צהריים הגענו אל אבא ואמא. אמא שלי הטובה אמרה שנעשה רק מה שנוח לנו ובכלל לא נחשוב עליהם, אבל אני הרגשתי, ובעלי הצדיק הסכים איתי, שאנחנו צריכים לרפד להם קצת, לפחות את ההתחלה. כך שלא קפצתי לחמש דקות כדי לקחת אוכל חם וטרי בשקית מרשרשת ולהפטיר - ביי, אמא, תודה. הכל נפלא! אלא כן הגענו לשם, מדי יום, לאכול בסלון שלהם ולהפיח מעט חיים צעירים בבית שלהם, שהתרוקן לו בבת אחת.

הרבה מאד פעמים בימי חלדי שמעתי מאמא שלי את סיפור העבודה שלה. איך היה לה עסק מצליח בתחום הפרסום, עסק תובעני מאד, שבמידה מסוימת הציל אותה בשנים הריקות ההן, ואיך ביום אחד בהיר ושטוף שמש, כשאני תינוקת שמנמנה בת חצי שנה, מאירה מבחינתה כמו השמש והירח גם יחד - היא פשוט פרשה ממנו. 'הרגשתי שעבודה היתה לי מספיק, כבר

של אמא כמו שמר לי את המילים בפה, וגם החליף אותן באחרות. הרגשתי שאמא שלי, שחמש עשרה שנות המתנה ארוכות ומדממות מאחוריה - לא מסוגלת לחוות זאת שוב, אצל הבת היחידה והאהובה שלה. היא פשוט לא תעמוד בזה. הבעיה היא שמהר מאד גם אני התקשיתי לעמוד בזה.

אני יודעת שגשים רבות הצועדות בדרך החתחתים הזו נושאות הכל בליבן כמו ילדות גדולות, ולא משתפות את האמהות שלהן בדבר. אבל אני לא הייתי ילדה גדולה. הייתי מאז ומעולם הילדה הקטנה של אבא ואמא, הילדה שנעטפה בצמר גפן מהרגע הראשון לחייה, ובשביל הילדה המפרפרת הזו שבתוכי - לעבור את המסלול הזה לבד ולשחק מול אמא את המשחק של החיים היפים - היה פשוט בלתי אפשרי.

הנס שלי היה 'בוני עולם'. פניתי אליהם כמו כולם, כדי שיעשו לי סדר בסבך הביורוקרטיות ויעניקו לי יעוץ רפואי מנסינום העשיר, אבל על הדרך מצאתי שם את התחליף לאוזן ולכתף שחסרו לי נואשות ואת זריקות הכוח החיוניות ברגעים בהם נדמה לי שאני קרובה להתפרקות. ויש רגעים כאלו, לא מעט בכלל.

בימים אני מתפקדת כגיבורה. הולכת לרפואים, מתרוצצת, מטפלת בהתחייבויות השונות, רצה

לבדיקות. בערבים אני מתפקדת כשחקנית ראשית בהצגה הגדולה של החיים. מפטפטת עם אמא כמו אישה צעירה ומאושרת שמה שמטריד את מוחה זה רק איך לגוון את המנה הראשונה לצהריים של מחר. וזה קשה. וזה סוחט. זה דורש ממני אנרגיות שכבר אין לי במלאי, אבל אני עושה את זה, כל ערב מחדש. שמה בצד את כל מה שמעסיק אותי, את כל מה שבוכה בי, את כל מה שרועד מפחד העתיד - ונהיית לרגעים אישה אחרת. מהסיפורים של האחרים.

אבל אז מגיע הלילה ובו הגבורה של הבוקר והשחקנית של הערב הופכת בבת אחת לבובת סמרטוטים מפורקת כליל. אני חוזרת הביתה מבית הורי, פותחת את הדלת בביתי הריק והשקט צולף בפני כמו רוח פרצים אכזרית. מה את יודעת מה מחכה לך, בכלל? אמא שלך חיה ככה חמש עשרה שנים. חמש עשרה שנים, את שומעת? גם אם היא דמינה שעוד רגע הכל מסתדר, גם היא היתה בטוחה כל הזמן שהנה הנה, הסוף הטוב מתקרב... את הבת שלה. הבת היחידה שלה. ואת הולכת בינתיים בדיוק באותו מסלול חתחתים שלה!!!

בערב ראש חודש אלול הרגשתי שאני לא מסוגלת יותר. היה חם, חום יבש כזה של שלהי הקיץ. בבוקר עברתי בדיקה לא פשוטה בכלל,

אחריה עוד רצתי לעבודה, ואיפשהו באמצע נזלו ממני כל הכוחות. הלכתי לאט ברחוב, לאט לאט, ולא ראיתי כלום מולי. לא אנשים, לא כובעים, לא מדרכות, לא כבישים. ראיתי רק עגלות והדמעות סימאו את עיני.

את תהיי כמו אמא שלך. החברות שלך תכנסה ילדות לבית הספר ואת תיכנסי ותצאי אצל הרופאים. החברות שלך תחגוגנה בר מצוות - ואת עוד תחפשי את הישועה, אמא שלך כבר תהיה בת שבעים ובת שמונים, ומי אמר שעוד בכלל תהיה כאן - ואת לא תביאי לה אפילו נכד אחד...

רציתי לעצור את המחשבות הנוראיות האלו. לצעוק על עצמי שאני סתם פרנואידית. שזה שטויות, הכל. שיש הרבה כאלו שעוברים קצת - ובסוף הכל טוב, אבל ידעתי שאני לא פרנואידית ואלו לא שטויות, שיש כאן בעיה לא פשוטה ומחכה לי דרך. דרך שרק האלוקים יודע כמה דמעות עוד נשפוך במהלכה.

ופתאום ידעתי שאני לא חוזרת הביתה כעת. אני חוצה את הכביש ועולה על האוטובוס. ולא, לא על קו אחד לכותל. אני נוסעת למירון. עכשיו. מיד. הפלאפון של בעלי לא היה זמין. הוא היה באמצע הסדר בכולל. השארתי לו הודעה בתא הקולי, ויצאתי. כל הדרך לחשתי פרקי תהילים אבל

במירון, אצל ר' שמעון, התפרקתי לגמרי. אתה כבר מכיר אותי ר' שמעון, בכיתי את נשמת עיל הציון, אתה מכיר אותי מציון. אמא שלי הגיעה אליך בלי סוף פעמים ושפכה עלי נהרות של דמעות. היא אפילו הבטיחה שאם יוולד לה בן היא תקרא לו על שמך, שמעון. בסוף נולדתי אני, והיא תמיד הזכירה לי שיום אחד אני צריכה למלא את ההבטחה שלה...

אמא שלי המסכנה. היא כל כך מחכה ליום הזה ואפילו לא מעלה בדעתה כמה הוא יכול להיות רחוק... שעתים ארוכות עמדתי שם, בלי לזוז. אבאלה, התחננתי מעומק ליבי, אין לי כוח לבכות כאן עוד הרבה פעמים, כמו אמא. תעשה לי קצורי דרך. קח את הדמעות שאני שופכת כאן עכשיו ותסתפק בהן, בבקשה. ואם חסרות עוד דמעות בכוס שלי - קח את האוקיניוסים שאמא שלי כבר שפכה ותצרף גם אותם...

עוד מעט ראש השנה. ספרים ייפתחו, ומלאכים ייחפזו, ומי יזכה לפינך בדין. כשתעמדו מול אדון כל הנשמות ותעתירו על ילדיכם היקרים, אולי תזכרו, לפחות לכמה רגעים, גם אותי ואת שכמותי, וכשתאזינו ל'והשם פקד את שרה' תוסיפו עלינו דמעה אחת משלכם, שתמלא עד גדות את כוס הדמעות ותביא לנו את הישועה עוד בשנה הזו, אמן.

**אין לי כוח לבכות כאן
עוד הרבה פעמים,
כמו אמא.
קח את הדמעות
שאני שופכת כאן
ותסתפק בהן,**

סגולת י"ג המוהלים

בעת הרצון, בהישמע בכיו של התינוק במעמד הברית עצמו ישטחו י"ג המוהלים את תחינתם לישועתכם הפרטית.

סגולת המוהלים בב' ימי ראש השנה ביום י"ג מידות וביום כיפור

בתרומת ₪ 169

שלוהי עמך בית ישראל

ברגעים המרטיטים של ראש השנה בעת קריאת התורה בפרשת 'וה' פקד את שרה' יעתירו עבורך מרנן גדולי הדור שליט"א:

מנן הגריא"ל שטיינמן שליט"א, האדמו"ר רבי דוד אבוהצירא שליט"א כ"ק האדמו"ר מרהמאסטרייוקא שליט"א

בתרומת ₪ 104

עוד מעט נעבור כולנו בדיון. עם כל המשאלות, והתקוות, הכאבים הקטנים והגדולים, הלב ההומה, והנשמה המפרפרת שם בפנים, באימה ובפחד. עוד מעט ממש. ומה עשית אתה עבור יהודים אחרים? ישאלו אותנו אז, בשמים. מה עשית אתה כדי לדאוג עבורם לחיים טובים באמת, לחיים שיש בהם, תינוק וחיוך ואושר? עשית משהו? או שידוך ריקות? כואו נעשה זאת מהר, בטרם יהיה מאוחר מדי. נבוא אל יום הדין כשבידינו קבלות מן השטח. ניתן את כל שביכולתנו למען הערבות ההדדית, הכוח הסגולי והייחודי של העם הזה. נפתח את ליבותינו ואת כיסינו כדי שעוד יהודי גיבור רוח יאחז עוד בתשע"ז בתינוק יהודי טהור.

הילד הזה יעביר אותנו בדין

סגולת הסכיין "החותך חיים לכל חי" הסגולה הבדוקה לפרנסה

סגולה מפורסמת לפרנסה לבצוע בראש השנה עם סכיין חדשה.

השנה תקיימו את הסגולה עם הסכיין המהודר מכסף טהור שהתברך בידיו הקדושות של כ"ק מנן אדמו"ר מרהמאסטרייוקא שליט"א

100x12 ₪ תרמו ושליח יביא את סגולת הפרנסה לביתך

תרומה אפשרויות

בהפקדה בבנק פאג"י 52 סניף 188 ח-ן 455393-09 במעטפת התגוביינא המצורפת הרבנים המקבלים שליט"א המצוינים בגב מעטפת התגוביינא

בכרטיס אשראי בהוראת קבע אין צורך להחתים את הבנק בהפקדה לבנק הדואר ח-ן 20039257

1800-300-307

מסירת שמות במוקד הטלפון המתוגבר 24 שעות ביממה עד ערב ראש השנה בשעה 17:30 ובערב יום כיפור עד השעה 17:00

Bonei Olam
בני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנינים
ת.ד 1560 בני ברק

Bonei Olam
בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנים
ת.ד. 1560 בני ברק

הילד הזה יעביר אותך בדין

מסירת שמות לתפילתם ולברכתם של מרנן ורבנן גדולי הדור שליט"א
עד ערב ראש השנה בשעה 16:30 ובערב יום כיפור עד השעה 16:00
במוקד הטלפוני המתוגבר (24 שעות ביממה)

1800-300-307